

La refutació a unes afirmacions del senyor Duran i Ventosa

"El que consideren una falta, és la principal virtut del Sr. Macià"

El diari madrileny "El Sol" publica una crònica del seu corresponent a Barcelona, titulada: "La acusación de la Lliga a Macià. — Lo que debió suceder y no sucedió el día 14 de abril de 1931", la qual conté els següents paràgrafs:

"He calificado de importantísimas estas palabras—diu referint-se a les afirmacions del senyor Duran—porque descubren de una manera insospechada el punto de vista del señor Durán y Ventosa y de sus correligionarios en los actuales momentos. Según ellas, la Lliga vuelve a estar situada en la posición circunstancial de la famosa frase de Cambó: "Monarquía? República? Cataluña!, que encauzó la gran condescendencia catalanista de 1919 por veredas de particularismos gubernamentales. Hoy como entonces, la Lliga sigue diciendo que antepone a toda ideología política, a todo sentimiento de carácter universal, "su" solución del problema de Cataluña, sin tener en cuenta la tendencia de derecha o de izquierda, de libertad o de reacción que pueda presidir las fórmulas de esas resoluciones. Para el señor Durán, el señor Macià cometió el grave e imperdonable delito de ser un hombre leal a su izquierdismo, a su liberalismo, no poniendo en vigor un Estatuto."

"Si al señor Macià no le hubiese importado un ápice la vida de la República, no hubiera pesado en su conciencia como cuestión previa el triunfo de las aspiraciones democráticas; si hubiera, en fin, querido olvidar sus pactos con los hombres liberales de España, mirando sólo a las ramblas, poniendo en vigor, incluso contra sus propias convicciones, aquel proyecto de Estatuto, y además hubiera llamado al señor Cambó, al señor Durán y a sus distinguidos correligionarios para que lo desarrollasen gobernando, retirándose él y dejándoles el paso libre, no existirían pecados, ni faltas, ni culpas, Cataluña sería ahora una especie de paraíso, de Jauja, y no inquietarían su espíritu el problema social, ni el agrario, ni el político, y quizá ni el señor Royo Villanova y los gremios de Madrid."

"Pero mi ilustre y admirado amigo el señor Durán y Ventosa olvida muchos detalles importantes. Olvida, entre otras cosas, que la revolución y la República entraron en Barcelona con un grito que comenzaba con un "Viva Macià!" y terminaba con un "muera!" muy significativo, que aun resuena en nuestros oídos como una terrible pesadilla. Si entonces el señor Macià y sus amigos hubiesen sido los dictadores que entiende el señor Durán que debieron ser; si no hubiesen realizado esfuerzos inauditos e incluso sacrificios de popularidad para oponerse a que la revolución desordenada siguiera su camino, cuáles habrían sido los resultados? Por de pronto, ni el señor Durán y Ventosa ni sus prestigiosos compañeros podrían decir ahora que el revolucionarismo del señor Macià, triunfante la revolución, no supo qué hacer con ella. Porque la revolución no podía ser frenada únicamente para implantar el Estatuto. Rota la armonía, quebrantado el pacto entre los dirigentes, se hace difícil concretar el alcance de esta actitud facciosa. Y es lógico que la República, en sus balbuceos, se hubiera resentido en su ascensión, con grave daño para su vida."

"Lo que el señor Durán y Ventosa considera a quince meses vista una falta, una irreparable culpa, puede ser la principal virtud del señor Macià y de sus amigos políticos. Nunca Barcelona agradecerà bastante al señor Companys su gestión en el Gobierno civil, evitando los desmanes de las turbas y los incendios en unas horas catastróficas en que el humo y las llamas aclaraban y oscurecían a la vez con sinistros fulgores a España desde Málaga a Madrid y San Sebastián. No haber hecho en aquellos días la revolución caótica que echa de menos don Luís Durán podrá parecerle un pecado a mi ilustre amigo. Se lo podrá parecer ahora, un poco lejos de aquellas inquietudes. Falta averiguar si le habría parecido sinceramente una virtud el hecho de que se hubiera realizado íntegramente esa revolución entonces."

Ecos... de la tempesta

Nosaltres creiem, potser una mica ingenuament, que els càrrecs de regidor i d'alcalde eren càrrecs de sacrifici. Almenys així ens ho feien creure amb els discursos que ens engegaren en període electoral molts dels qui avui detenten la majoria del nostre Ajuntament.

El senyor Virgili, però, ens féu caure del ruc quan, en el transcurs de la darrera sessió municipal, contestà al nostre amic senyor Borràs, exclamant:

—Si hi estic tant bé, ací! Qui me'n treu!!?

Decididament, nosaltres, ja comencem a sentir ganes d'ésser regidors. Volem, també, tastar-ho. Si tant bé s'hi està!...

Poc temps després de començar la sessió, els ventiladors deixaren de funcionar. Encara que la *frescura* d'alguns components de l'Ajuntament sigui ben palesa, nosaltres en protestem. Es una desconsideració.

De totes maneres, però, podrem veure com eren els mateixos de la majoria que demanaven que s'engegessin de nou. El debat sobre els vestits comprats als Magatzems "El Sol" entrava en el seu període àlgid. I ells suaven. Ens pensem que no era d'engúnia.

Home, senyor Virgili! Vostè és colossal. Allò de què "hauríem d'anar a cercar regidors a l'Índia", potser no és prou just. Nosaltres pensàrem tot seguit en Gandhi; amb la seva indumentària.

I segurament que amb regidors hindús no fóra possible la compra de vestits, ni a "El Sol" ni enlloc. Tot el més uns quants llengols. I gràcies.

L'esglai més gros de la nostra vida el copejàrem amb l'amenaça del senyor Banús de fer la revolució. Mare de Déu! Què passarà? Com quedarà la Basora? I aquells retrats d'aquells *buenos tiempos* a "Semanario Católico de Reus"?

Senyor Banús, per favor, no ens faci esgarriar! No s'hi val a gastar aquestes bromes en ple Consistori. Posi's vermell, si vol, quan

demana la paraula; eridi un xic quan enraoni i permeti's el luxe de què li espurnegin els ulls, emocionat, quan parli del seu republicanisme.

Però, fora d'això, no ens gastis cap més broma.

Sort que el senyor Magrinyà ens aconhortà amb la seva declaració.

Quan se suspengué la sessió per tal de posar-se d'acord si es votava o no la proposta del Sr. Jordana Montserrat, potser hauria valgut més que la majoria, en lloc de quedar-se dins el saló, hagués sortit a sentir els comentaris que feien els nombrosos ciutadans que anaren a presenciar la sessió.

Segurament, segurament, que després haurien adoptat una posició i una actitud que tots haurien aplaudit.

Allí es parlà de moltes coses. Fins de la compra de caixes de cabdals...

El senyor Virgili, amb aquella franquesa tan franca que li és peculiar, digué que no acceptaven la proposició del senyor Jordana. Que quan veiessin que no ho feien bé se n'anirien.

I nosaltres, condolguts, preguntem:

—No hi poden fer res en això els òptics?

El decret dels rabassaires judicat per Companys

Els periodistes preguntaren al senyor Companys quina impressió li mereixia el decret que el ministre d'Agricultura ha dictat sobre la qüestió dels rabassaires.

—A judici meu—contestà—, és insuficient. Jo crec que hauria d'ampliar-se, puix que això no és sinó solucionar la qüestió de moment.

Tot seguit—afegí—es plantejarà el conflicte del raïm.

Es clar que els rabassaires estan disposats a donar tota mena de facilitats per arribar a unes normes legals i de justícia i, essent aquesta llur actitud, no ha d'haver-hi intransigències per una altra part.